

Ifølge EF-asylkonventionens artikel 10 er den medlemsstat, der er ansvarlig for sagens behandling, i en række tilfælde forpligtet til at *tilbage tage* en asylansøger, som *ulovligt* opholder sig i en anden medlemsstat. Den ansvarlige medlemsstat er endvidere forpligtet til på visse betingelser at tilbage tage en udlænding, hvis ansøgning den har afslået, og som ulovligt opholder sig i en anden medlemsstat.

Der må derfor ligeledes i udlændingeloven skabes mulighed for i disse tilfælde at *overføre* den pågældende fra Danmark til den medlemsstat, der er ansvarlig for sagens behandling, efter den ovenfor foreslåede procedure, uden at den pågældende kan få prøvet en eventuel asylansøgning her i landet. Tilsvarende må Danmark også i udlændingeloven påtage sig en forpligtelse til *tilbage tagelse* i sådanne situationer, når det er Danmark, som er ansvarlig for sagens behandling.

I de særlige tilfælde, hvor der søges om asyl ved *de indre grænser*, finder EF-asylkonventionens artikel 12 anvendelse. Det følger f.eks. af artikel 12, at hvis en asylansøger, der befinder sig i Forbundsrepublikken Tyskland, indgiver en asylansøgning til de danske myndigheder ved landegrænsen mellem Danmark og Forbundsrepublikken, påhviler det de tyske myndigheder at fastsætte, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Den pågældende får altså ikke adgang til Danmark, og vedkommende får heller ikke behandlet sin asylansøgning i Danmark (medmindre det viser sig, at Danmark ifølge konventionens kriterier er ansvarlig for sagens behandling). Udlændingeloven bør tilpasses til systemet i konventionen, således at der bliver mulighed for at afvise ved de indre grænser i alle de tilfælde, hvor artikel 12 finder anvendelse.

4.3. Behandling af en asylansøgning af humanitære grunde.

Ifølge EF-asylkonventionens artikel 3, stk. 4, har en medlemsstat ret til at behandle en asylansøgning, som den får forelagt, selv om den ikke i henhold til konventionen er ansvarlig for sagens behandling, såfremt asylansøgeren samtykker heri. Det fremgår endvidere af EF-asylkonventionens artikel 9, at en stat kan acceptere at behandle en asylansøgning af humanitære grunde, navnlig af familiemæssige eller kulturelle hensyn, selv om den ikke er ansvarlig ud fra konventionens kriterier. Denne mulighed kan komme på tale, såfremt asylansøgeren ønsker det.

Udlændingeloven bør derfor tilpasses, således at Danmark af *humanitære grunde* efter en *konkret vurdering* kan påtage sig behandlingen af en asylansøg-

ning, selv om Danmark ikke ifølge konventionen er forpligtet hertil. Ved afgørelsen om, hvorvidt der skal ske overførsel af en asylansøger fra Danmark til en anden medlemsstat, må der således i hvert enkelt tilfælde tages stilling til, om Danmark eventuelt af humanitære grunde skal påtage sig behandlingen af sagen. I bekræftende fald kommer overførsel naturligvis ikke på tale.

4.4. Asylansøgninger anses altid for ansøgning om konventionsstatus.

Ifølge udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (*konventionsstatus*). Ifølge udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der endvidere efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland (*de facto-status*).

EF-asylkonventionen omfatter kun personer, der ansøger om *konventionsstatus*. For at tilpasse den danske udlændingelov til EF-asylkonventionens system bør udlændingelovens § 7 derfor ændres, således at alle, der søger om asyl her i landet, ansøger såvel om konventionsstatus som om de facto-status, således at det fra starten afgøres efter EF-asylkonventionens kriterier, om ansvaret for sagens behandling påhviler Danmark eller eventuelt en anden medlemsstat. Viser det sig under denne indledende sagsbehandling, at Danmark er ansvarlig for sagens behandling, vurderes det herefter først, om den pågældende opfylder betingelserne for at få konventionsstatus, og i benægtende fald om betingelserne for at få de facto-status er opfyldt. Viser det sig derimod, at en anden medlemsstat er ansvarlig for sagens behandling, overføres asylansøgeren uden en materiel asylbedømmelse til den pågældende medlemsstat, der derefter behandler ansøgningen i overensstemmelse med dens nationale lovgivning og dens internationale forpligtelser, herunder FN's flygtningekonvention, der er tiltrådt af alle medlemsstater uden geografiske begrænsninger.

Den nævnte tilpasning af udlændingelovens § 7 ændrer *ikke* på de grundlæggende *materielle betingelser* for at få *de facto-status*. Ordningen kan tilrettelægges således, at Direktoratet for Udlændinge som 1. instans i samme arbejdsgang tager stilling til såvel